

РЕШЕНИЕ

№ 1054

гр. София, 10.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Д СЪСТАВ, в публично заседание на осми април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Красимир Мазгалов

Членове: Силвана Гълъбова
Мария Малоселска

при участието на секретаря Илияна Ив. Коцева
като разгледа докладваното от Мария Малоселска Въззивно гражданско дело № 20211100511738 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 - 273 ГПК.

Предмет на обжалване в настоящото производство е решение № 20096784 от 15.04.2021 г., постановено по гр.д. № 71827/2019 г. по описа на СРС, 81 състав, в частта, с която е уважен предявеният от Д. ХР. Д. срещу „ЛФС“ ЕООД осъдителен иск с правно основание чл. 200 КТ за сумата над 15 458 лева до присъдения с решението размер от 24 458 лева /за разликата от 9000 лева/, представляваща обезщетение за претърпени от ищцата неимуществени вреди поради настъпила на 11.05.2019 г. трудова злополука, ведно със законната лихва от датата на злополуката – 11.05.2019 г. до окончателното плащане.

В подадената от ответника „ЛФС“ ЕООД въззивна жА.Б. са наведени оплаквания за неправилност и необоснованост на съдебното решение в обжалваната част по отношение приложението на нормата на чл. 52 ЗЗД. Въззивникът поддържа, че размерът на определеното обезщетение не съответства на заложения в нормата принцип на справедливост, като същият се явява необосновано завишен. В тази връзка са развити доводи, че увреждането, което ищцата е получила, е една от най-леките форми на средна телесна повреда, че се е възстановила в относително кратки срокове, като оздравителния процес е приключил напълно, както и че не са останали трайни последици за здравето на пострадалата, тъй като накуцването при нея е било индивидуална особеност съгласно заключението на съдебно-медицинската експертиза. Недооценен останал механизмът на причиняване на злополуката, както и обстоятелството, че се касае за обективна отговорност на работодателя. Поддържа възражението си за проявена от ищцата груба небрежност, тъй като последната не е проявила елементарно старание за опазване на здравето си и не е спазила елементарни правила относно безопасността на придвижването си, като е паднала по прав и празен коридор. Не станало ясно дали ищцата се е спънала или се е подхлъзнала. Счита, че приносът на пострадалата за настъпване на вредите възлиза на около 40 пункта или

справедливият размер на обезщетението за неимуществени вреди следва да възлиза на сумата от 16 000 лева, а след извършване на прихващането в размер на 15 458 лева. Моли дА.Б.де постановено решение, с което обжалваният съдебен акт дА.Б.де отменен в тази част, а искът – отхвърлен за разликата над посочената сума. Претендира разноски.

Ищцата Д. ХР. Д. оспорва подадената от ответника въззивна жА.Б. по подробно изложените в депозирания по реда на чл. 263 ГПК отговор съображения. Заявява становище, че неоснователно въззивникът поддържа, че е нарушен принципът на справедливост и определеният размер на обезщетението не е бил съответен на неимуществените вреди, претърпени от ищцата в резултат от трудовата злополука. В хода на производството не е било доказано наведеното от работодателя съпричиняване на вредите от страна на пострадалата поради проявена груба небрежност. Оспорва доводите на въззивника, че счупването представлява най-леката средна телесна повреда, с оглед проведените медицински интервенции, продължителността на възстановителния период, болките и страданията, които е преживяла и които се твърди, че продължава да изпитва. Намира размера на определеното с обжалваното решение обезщетение за неимуществени вреди за справедлив и съответстващ на събраните в производството доказателства. Моли за потвърждаване на съдебния акт в обжалваната от въззивника част. Претендира се разноски за производството пред въззивния съд.

Третото лице помагач „ЗАД А.Б.“ АД не оспорва въззивната жА.Б., а по същество моли за намаляване размера на присъденото обезщетение.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жА.Б. доводи за пороци на атакувания съдебен акт, както и възраженията на ответницата по жА.Б.та, намира за установено следното:

Безспорно между страните по делото е, че към 11.05.2019 г. ищцата е заемала при ответника длъжността „готвач“ с място на работа в гр. Търговище.

Не се спори също така, че претърпяната от ищцата на посочената дата /11.05.2019 г./ злополука с влязло в сила разпореждане № 23496/28.08.2019 г., издадено от НОИ, Териториално поделение – София град, е приета за трудова злополука по чл. 55, ал. 1 КСО, тъй като инцидентът е настъпил през време и по повод на извършваната работа - при придвижване по неосветен /тъмен/ коридор към съблекалнята ищцата се е спънала и е паднала, вследствие на което е счупила левия си крак.

От представената по делото медицинска документация – епикризи /2 бр./, болнични листове /5 бр./, протоколи на медицинска комисия от 29.11.2017 г. и от 25.04.2018 г., експертно решение за временна неработоспособност от 12.11.2019 г. се установява следното:

Непосредствено след инцидента ищцата е приета с остри болки в лява глезенна става и невъзможност да стъпва на левия си крак в Многопрофилна А.Б. лница за активно лечение гр. Търговище, където е поставена диагноза „счупване на други части на подбедрицата, закрито, вляво“. Констатирани са А.Б. лезненост, оток и деформация в зоната на левия глезен със силно ограничение на движенията. На 15.05.2019 г. под спинална анестезия е била извършена операция за открито наместване на фрактурата на лявата фибула с вътрешна фиксация с 6 винта плюс 1 супрасиндесмален винт. Извършена е и открита репозиция на фрактурата на медиалния малеол, като е фиксирана с два малеоларни винта. Следоперативният период е протекъл гладко, пациентката е изписана с подобрене с гипсова имобилизация на крайника. Препоръчан е щадящ режим, както и антикоагулантен медикамент за 10 дни. Пациентката е изписана от лечебното заведение на 20.05.2019 г.

На 14.07.2019 г. ищцата е приета отново в болница. На 15.07.2019 г. под спинална анестезия е достигнато до поставения имплант на фибулата, като е отстранен

синдезмалния винт. Следоперативният период е протекъл гладко, ищцата е изписана с подобрене на 17.07.2019 г. с препоръка за щадящ режим на крайника.

В периода от 11.05.2019 г. до 15.10.2019 г. ищцата е ползвала отпуск за временна неработоспособност.

С експертно решение № 3355/12.11.2019 г. от 176-то заседание на ТЕЛК към МБАЛ Търговище на ищцата е призната 30 % трайно намалена работоспособност без необходимост от чужда помощ за срок от 2 години до 01.11.2021 г. с водеща диагноза „счупвания на други части на подбедрицата“. Констатирани са ограничени движения на лява глезенна става – средна степен.

По делото е представена застрахователна полица № 1330019332000008/12.03.2019 г. за договор за застраховка „Отговорност на работодателя“, сключен между ответника и „ЗАД А.Б.“ АД с лимит на обезщетението за едно събитие в размер на 25 000 лева.

Като писмено доказателство по делото е приет протокол № 5103-25-6/06.08.2019 г. за резултатите от извършеното разследване на злополуката, станала на 11.05.2019 г. с ищцата. Като причина за настъпване на злополуката в протокола е посочено, че ищцата се е спънала на скара от фризер, оставена на пода в тъмен коридор, по който ищцата е преминала, без да включи осветлението. Като допуснати от работодателя нарушения в протокола са посочени:

1. Работодателят не е утвърдил списък за проверки обект на работните места и видовете работа, при които се използват лични предпазни средства в нарушение на чл. 17, ал. 1 от Наредба № 3 за минималните изисквания за А.Б. безопасност и опазване на здравето на работещите при използването на лични предпазни средства на работното място;

2. Работодателят не е представил документи, че работните обувки, предоставени на служителите, осигуряват добро сцепление с гладки и мокри повърхности в нарушение на чл. 16, ал. 1 от Наредба № 3 за минималните изисквания за А.Б. безопасност и опазване на здравето на работещите при използването на лични предпазни средства на работното място;

3. На ищцата не е бил проведен инструктаж преди да бъде възложена самостоятелна работа като „готвач“ в нарушение на чл. 3, вр. чл. 13, ал. 1 от Наредба № РД-07-2 за условията и реда за провеждане на периодично обучение и инструктаж на работниците и служителите по правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд;

4. При влизане в кухненското помещение е обособен наклонен участък за преминаване на колички, който се използва за преминаване и от работниците. Участъкът е хлъзгав, с износен релеф, създава риск от подхлъзване и падане в нарушение на чл. 28, ал. 1 от Наредба № 7 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд на работното място и при използване на работното оборудване;

5. Подовете на основното и спомагателните работни помещения са хлъзгави, поради наличието на остатъци от непочистена мазнина върху повърхността на мозаечните подове, поради което е налице риск от подхлъзване и падане в нарушение на чл. 28, ал. 1 от Наредба № 7 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд и при използване на работното оборудване.

На работодателя е указано какви необходими мерки са предприемени за недопускане на подобни злополуки.

В хода на първоинстанционното производство са събрани гласни доказателствени средства чрез разпита на свидетеля Петко Д., намиращ се във фактическо съжителство на съпругески начала с ищцата. От показанията на този свидетел се установява, че след инцидента се наложило да ползват чужда помощ – наели гледачка, която се грижела за ищцата за период от около 2 месеца. След махането на гипса /около 50 дни

след инцидента/ свидетелят поел грижите за нея. Не била в състояние да се обслужва сама в продължение на около 5 месеца след злополуката. През този период не можела да излиза навън, не общувала с близки и роднини, а само с тези, които идвали вкъщи, за да я видят. Взели инвалидна количка, но ищцата не се чувствала добре с нея. Патериците също не били удобни – убивали. Свидетелства за интензивни болки, които Д. изпитвала в продължителен период от време. Изпитвала затруднения в ежедневието си и не можела да върши нищо сама. Не можела да натоварва крака си – дори при изминати 50-100 метра изпитвала А.Б. лка и кракът се подувал. Това А.Б. лка причината и да прекъсне работа. Издържали се с доходите на свидетеля. В началото след инцидента провеждала рехабилитация. След това взели колело за вкъщи, което ищцата понякога ползвала, за да се раздвижва.

От приетото по делото пред СРС заключение на съдебно – медицинската експертиза и допълнение към същото, изготвено въз основа на представената по делото медицинска документация, се установява, че в резултат на злополуката на ищцата е причинено закрито счупване на външния и вътрешния глезен на лявата подбедрица, намиращо се в причинна връзка с настъпилата трудова злополука. При подобно двумалеорално счупване възможността за физическо натоварване на левия долен крайник се възстановява за срок около 3-4 месеца. За пълното възстановяване на движенията на тези стави вещото лице е посочило, че се налага провеждане на продължителна рехабилитация. Съгласно заключението трайни ще останат белезите в областта на оперативните корекции /поставянето и отстраняването на металните остеосинтезни материали/. След правилна и достатъчна по продължителност рехабилитация /физиотерапия и лечебно-физкултурни процедури/ се очаква пълно възстановяване на движенията в тези стави. Остеосинтезните материали лежат добре в костта, винтовете са здрави, възстановена е конфигурацията на глезенната става. Наличният оток в областта на глезена според експерта не може да се обясни с процесното счупване. Куцащата походка при ищцата е определена от вещото лице като нейна индивидуална особеност, тъй като няма деформация на глезените, няма счупване или разместване на фиксираните след счупването костни парчета. Налични са двустранно оперативни белези. Движенията след такова счупване не могат да се възстановят в пълен обем. Експертът определя оздравителният процес като приключил, тъй като има изградено костно вещество, което е заличило мястото на счупените глезенни израстъци на двата пищяла на лявата подбедрица. Болков синдром може да е налице при промяна на метеорологичните условия, което е характерно при счупването на кост.

При поясняване на заключението на СМЕ по реда на чл. 200 ГПК, вещото лице е уточнило, че при ищцата не са свалени остеосинтезните материали, като е въпрос за лична преценка дали д.А.Б. дат свалени или не. Според вещото лице отокът на ищцата може да има цял живот, като премахването на металните материали, няма да доведе до успокояване на травмата. С оглед обстоятелството, че костта е зараснала, според експерта остеосинтезните материали могат и да останат, могат и д.А.Б. дат премахнати. По механизма пояснява, че кракът е усукан, което може да се получи както при подхлъзване, така и при спъване.

При така установената фактическа обстановка въззивният съд намира от правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в ж.А.Б. та.

Настоящият съдебен състав приема, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо – в обжалваната от въззивника част, като с него съдът правилно е приел, че предявеният иск за обезщетение за неимуществени вреди е доказани в своето основание. Предвид наведените с въззивната ж.А.Б. оплакванията относно оценъчната дейност на доказателствата, изводите на съда относно фактите и въпросите за

приложението на материалния закон, настоящият състав намира, че следва да изложи и свои мотиви по съществуващия правен спор, като даде отговор и на въпроса за размера, за който исквете са основателни.

В конкретния случай спорни между страните по делото се явяват обстоятелствата за какъв размер е основателен искът за обезщетение за неимуществени вреди, възникнали за ищцата в причинна връзка с трудовата злополука, както и следва ли съдът по реда на чл. 201, ал. 2 КТ да намали обезщетението за неимуществени вреди поради допуснатото от ищцата съпричиняване на вредите при условията на груба небрежност, изразяващо се в преминаване през неосветен коридор и неспазване на елементарни правила за безопасност при придвижване, съобразно твърденията на ответника с отговора на исковата молба.

Отговорността на работодателя за причинени на работника увреждания на здравето при или по повод изпълняваната работа е безвиновна отговорност, за разлика от гаранционно-обезпечителната отговорност на възложителя по чл. 49 от ЗЗД, работодателят отговаря дори когато трудовата злополука или професионалното заболяване са причинени от непреодолима сила, при или по повод изпълнение на възложената работа или на каквато и да е работа, извършена и без нареждане, но в интерес на работодателя.

В резултат от съвкупния анализ на събраните доказателства настоящият съдебен състав приема, че ищцата е легитимирана да претендира от ответника в качеството му на работодател към момента на настъпване на злополуката репарирание на неимуществени вреди, причинени му от процесния инцидент, признат за трудова злополука. В конкретния случай по делото е установено, че е налице влязло в сила разпореждане по чл. 60, ал. 1 КСО, което има характер на индивидуален административен акт. Следователно гражданският съд е длъжен да приеме, че е настъпило увреждане по описания в разпореждането начин и че същото съставлява трудова злополука – а именно – че на 11.05.2019 г. по време и по повод на извършваната работа при придвижване по неосветен коридор към съблекалнята, пострадалата се е спънала и е паднала, което е довело до процесните счупвания на глезенната става на левия крак.

От заключението на съдебно – медицинската експертиза и приобщената по делото медицинска документация се установява, че полученото увреждане съставлява двуглезенно счупване. За тежкия характер на увреждането свидетелстват приетите по делото медицински документи, като освен необходимостта от две оперативни намеси и ползването на продължителен отпуск поради временна неработоспособност, ищцата в продължителен период след инцидента е ползвала помощни средства за придвижването си, както и чужда помощ в ежедневието си, като към момента на депозиране на заключението на СМЕ и допълнението към същото /почти две години след инцидента/ е установено, че ищцата продължава да ползва А.Б.стун, а глезенът е оточен.

За неоснователни в тази връзка въззивният състав на съда намира доводите на въззивника ответник, че се касае за най-леката форма на средна телесна повреда – такива експертни изводи по делото липсват. Нещо повече, с допълнението на заключението си вещото лице по съдебно-медицинската експертиза е посочило, че движенията след такова счупване не могат да се възстановят в пълен обем, макар оздравителният процес да е приключил и да има изградено костно вещество на местата на счупванията. Също така следва да А.Б.де отчетено обстоятелството, че с експертно решение на ТЕЛК на ищцата е била определена трайно намалена работоспособност в размер на 30 % за период от две години. Следователно и въззивният съд приема за установено, че в периода на ползване на отпуск поради временна неработоспособност, а и след това, предвид показанията на разпитания в производството свидетел Д., в резултат от злополуката, призната по надлежния ред за трудова, ищцата е търпяла А.Б.лки и страдания, съставляващи неимуществени вреди, подлежащи на

обезвреда на основание чл. 200 КТ.

Следва да се даде отговор на въпроса какъв е справедливият размер на обезщетението за неимуществени вреди, причинени на ищцата от процесния инцидент.

От събраните и обсъдени и по-горе доказателства: писмени, гласни и от заключението на СМЕ, се установява, че причинената на ищцата травма на лява глезенна става е наложило спешното ѝ хоспитализиране в деня на инцидента, след което е била насочена за оперативно лечение, като са извършени общо две оперативни намеси, последвани от кратък период на рехабилитация. От свидетелските показания и медицинската документация се установява, че на крака е бил поставен гипс за период от около два месеца. Първоначално ищцата се е придвижвала с количка, след това с патерици, като накрая /повече от година след инцидента/ с бастун. През посочения период ищцата се е нуждала от чужда помощ, което освен неудобства от промяна на начина ѝ на живот, е рефлектирало върху нейното самочувствие и самооценка в негативен план. Установява се, че ищцата, която до инцидента е била трудова ангажирана с физическа дейност, налагаща стоене на крак през продължително време от работната смяна /съгласно показанията на св. Д./, е имала нужда от помощ в ежедневието, в домакинството, а също и за осъществяване на хигиенните ѝ нужди, която помощ ѝ е била оказвана първо от наета за целта от семейството жена, а след това от свидетеля Д.. Съдът приема за установено от събраните в производството доказателства, че макар да се наблюдава подобрене в здравословното състояние на ищцата, тя не е била напълно възстановена от травматичните увреждания, получени в резултат от счупването, доколкото в хода на производството все още се е налагало да ползва А.Б.стун, а глезенът е бил с оток, в която връзка освен заключението на СМЕ по делото са събрани писмени и гласните доказателствени средства. Установено е също така, че част от поставените в крака медицински изделия не са били премахнати към приключване на устните състезания пред въззивния съд.

Съгласно заключението на СМЕ обичайният темп за възстановяване от подобна травма трае около 4 месеца, но в конкретния случай по делото са налице доказателства, че при ищцата възстановителният период е отнел повече време. По официален ред медицинските органи са констатирали във времето необходимостта от продължаване на отпуска поради временна неработоспособност, а с експертно решение на ТЕЛК е била призната 30 % трайно намалена работоспособност без необходимост от чужда помощ за срок от 2 години до 01.11.2021 г. Установено е също така, че ищцата не се е завърнала към осъществяване на трудовата си дейност, с оглед което съдът приема, че и след изтичане на този обичаен възстановителен период травмата е създавала за нея неудобства, дискомфорт и болезнени усещания, непозволяващи да се върне към, обичайното си ежедневието отпреди инцидента.

Наред с горното, съдът отчита, че пълната стабилност и обемът на движения на лявата глезенна става не са напълно възстановени, че за осезаемото подобряване в този план е била необходима допълнителна рехабилитация, която няма данни да е била провеждана, както и че трайно до живот у ищцата ще остане дискомфорт и болезнени усещания при промяна на времето и при по-голямо натоварване на крака. Вземайки предвид последното, въззивният съд приема, че е налице трайно засягане на стабилността на този крайник, обусловено от увреждането, което е причинило на ищцата А.Б.л.ки и страдания, както от физическо, а така също от психо-емоционално естество. В тази връзка следва да се посочи, че съставът на съда дава вяра на заключението на вещото лице по СМЕ, като прецени съответствието на същото със събраните писмени и гласни доказателства по делото, а също и съобрази, че експертизата в пълнота и компетентно е отговорила на стоящите за изясняване въпроси. Заключението е изготвено от лице, притежаващо необходимата компетентност и знания из областта на медицинските науки и доколкото не възникват съмнения относно правилността на заключението, съдът използва същото при изграждането на изводите си за фактите.

Наред с изложеното за целите на определяне на справедливия размер на обезщетението за неимуществени вреди съдът отчита, че към датата на инцидента ищцата е била на 57 г., т.е. все още в трудоспособна възраст, била е трудово ангажирана, като последното е съставлявало за нея като член на домакинство източник на доходи, като ежедневието и ритъмът □ на живот с А.Б.ли променено съществено в резултат от трамватичната увреда, обусловила ползването на дългосрочен отпуск поради временна неработоспособност, трайно намалена работоспособност за срок от 2 години, необходимост от чужда помощ за значителен период от време, преустановяване на трудовата дейност, наситено с физически болки и негативни психоемоционални състояния ежедневно.

Тук е мястото да се посочи, че за установяване на обема и интензитета на неимуществените вреди, възникнали за ищцата, съдът дава вяра на показанията на разпитания свидетел Д., макар същият да се намира в съжителство на съпружески начала с ищцата. Преценявайки ги по реда на чл. 172 ГПК, доколкото свидетелят е лице от най-близкия семеен кръг на ищцата, съдът не намери основание да не кредитира тези показания. На първо място, същите не противоречат, а се подкрепят от писмените доказателства по делото относно здравословното състояние на ищцата, а също и от заключението на СМЕ. На следващо място, те пресъздават личните впечатления на свидетеля от претърпените от ищцата А.Б.лки, страдания, безпомощност, неудобства и дискомфорт, като житейски обяснимо е най-близките /членовете на семейството, роднините, доверените приятели/ да са свидетели на негодите и да имат непосредствени възприятия за хода на събитията и естеството на преживяното.

В трайната си практика ВКС приема, че самият факт на родствена, семейна или друга връзка със страната не е предпоставка, достатъчна за да дискредитира свидетелските показания и да послужи за основание същите да не бъдат ползвани от съда при изграждане на изводите за фактите поради евентуалната заинтересованост на свидетеля от изхода на делото. Така напр. с решение № 118 от 11.01.2021 г. на ВКС по гр. д. № 665/2020 г., II г. о., ГК, се приема, че всяко лице, извън посочените в чл. 166 ГПК, дори и да е заинтересовано от изхода на делото, може да А.Б.де свидетел. В такава хипотеза съдът не може да игнорира допустимите и относими към факти от спорното право показания на свидетеля само поради неговата заинтересованост, а е задължен да прецени достоверността им, чрез цялостна съпоставка на всички доказателства по делото. Следователно, с доказателствена стойност се ползват и показанията на лицата по чл. 172 ГПК и само близката родствена връзка със страната, посочила ги като свидетел, не е основание за отричане достоверността на изнесеното от тези лица.

При тези фактически констатации съдът намира, че справедливият размер на обезщетението за претърпените от ищцата във връзка с процесния инцидент неимуществени вреди при отчитане на стандарта на живот и социално-икономическите условия през 2019 г. е сумата от 25 000 лева /без да се взема предвид извършеното прихващане с насрещно вземане на ответника/, както е приел с решението си и СРС, с оглед което и неоснователни се явяват възраженията на въззивника за неправилно приложение на нормата на чл. 52 ЗЗД.

По възраженията за съпричиняване на вредите от страна на ищцата и оплакванията за неправилност на решението във връзка с разпоредбата на чл. 201, ал. 2 КТ:

В трайната съдебна практика на ВКС се приема, че груба небрежност при трудова злополука е налице, когато пострадалият е предвиждал настъпването на неблагоприятните последици, но се е надявал, че няма да настъпят или че ще ги предотврати. Приема се, че грубата небрежност е тежко нарушаване на дължимата грижа при положение, че пострадалият е могъл да я съблюдава в конкретната обстановка, но е проявил поведение, каквото един обикновен човек, поставен в същата обстановка, не би могъл да допусне. Именно поради факта, че пострадалият участва в увреждането, това му поведение следва да А.Б.де отчетено при определяне на

дължимото му се обезщетение, тъй като колкото повече едно лице е допринесло за настъпване на вредата, толкова по - голямо следва да е неговото участие в нейното обезщетяване.

С отговора на исковата молба ответникът твърди проявена от ищцата груба небрежност, изразяваща се в придвижване по тъмен коридор без да включи осветлението, като поддържа, че ако е сторила това, то с много голяма вероятност инцидентът не би настъпил.

От протокола за резултатите от извършеното разследване на трудовата злополука, станала с ищцата на 11.05.2019 г., се установява, че при влизане в коридора, водещ към съблекалнята, Д. не е включила електрическото осветление, а се е придвижвала в тъмнина. Спънала се е в скара от фризер, оставена на пода, и е паднала на земята. Съгласно отразеното в протокола, тези факти са установени от дадените в хода на разследването на злополуката от ищцата обяснения. В хода на производството ищцата не е оспорила обстоятелството, че придвижвайки се към съблекалнята, за да се преоблече преди работа, не е включила електрическото осветление в коридора, по който е преминавала. Установено е, че именно в тъмния, неосветен коридор се е спънала в скара, оставена на пода, паднала е, като именно по този начин е настъпила злополуката. Следва да се отбележи, че съгласно чл. 58, ал. 6 КСО резултатите от разследването се оформят в протокол в типизирана форма, който е валиден до доказване на противното. От събраните в хода на производството доказателства не се установява различен механизъм на реализиране на злополуката, с оглед което и предвид изричната разпоредба на чл. 58, ал. 6 КСО, съдът приема, че причините и обстоятелствата около настъпването ѝ, са отразените в протокола.

Ищцата, защитавайки се срещу наведеното от ответника възражение за съпричиняване на вредите поради проявена груба небрежност, е акцентирала върху нарушенията, допуснати от работодателя, констатирани в хода на разследването на трудовата злополука и отразени в съставения протокол по чл. 58 КСО. Следва да се посочи обаче, че обстоятелството дали на ищцата е бил проведен първоначален, периодичен или ежедневен инструктаж, не е от значение в случая, тъй като обсъжданото поведение – придвижване по тъмен коридор, без да пусне осветлението, следва да се квалифицира като несъответстващо с правилата на елементарната житейска съобразителност, както и negliжиране на установените общоизвестни правила за А.Б.зопасност. По мнение на състава на въззивния съд инструктажите за А.Б.зопасност на труда, каквито се акцентира, че не са А.Б.ли проведени в случая, обхващат конкретиката на производствения процес с оглед спецификите на работата, рисковете и опасностите, които могат да възникнат при осъществяване на конкретния технологичен работен процес. Не следва обаче да се вменява в тежест на работодателя провеждането на инструктаж по въпроси относно обичайни ежедневни, а не трудови дейности, както и какво следва да А.Б.де поведението на работниците при осъществяването им. Ето защо и доводите дали ищцата е била инструктирана или не в случая нямат решаващо значение при изследване на въпроса дали конкретното □ поведение е проява на груба небрежност или не.

Като неотнормими към същия въпрос следва да се определят и другите доводи за констатирани от комисията за разследване на злополуката нарушения, допуснати от работодателя. Относно липсата или наличието на специални работни обувки, осигуряващи добро сцепление при гладки и мокри повърхности, следва да се посочи, че в производството липсват индикации подът в коридора да е бил мокър и това да е причината за настъпване на инцидента, с оглед което и тези доводи не следва да А.Б.дат по-подробно обсъждани. Неоснователно, на следващо място ищцата поддържа, че в хода на разследването на злополуката е било установено, че участъкът, по който е преминала, е бил наклонен, хлъзгав, с износен релеф, създаващ риск от подхлъзване и падане. Съгласно отразеното в протокола за разследване на злополуката при влизане в *кухненското помещение*, а не в коридора, водещ към съблекалнята, е установен

наклонен участък за преминаване на колички, който се използвал за преминаване и от работниците. Именно този участък /а не коридорът към съблекалнята/ е описан като хлъзгав, с износен релеф, създаващ риск от подхлъзване и падане в нарушение на чл. 28, ал. 1 от Наредба № 7 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд на работното място и при използване на работното оборудване. Отклонения са констатирани и по отношение на подовите на основното и спомагателните *работни помещения*. Липсват обаче такива констатации по отношение на коридора, по който ищцата е преминала. Ето защо и следва да се приеме, че не е налице причинна връзка между отразените в протокола нарушения, допуснати от работодателя, и настъпването на трудовата злополука.

Въз основа на представените по делото доказателства съдът приема за установено, че причината за настъпване на злополуката е падане поради спъване в неосветения коридор, а не липсата на инструктаж, нехлъзгащи се работни обувки, спецификите на релефа в коридора в помещението или остатъци от течности по пода на същия, каквито не се твърди, а и не е установено да е имало.

Ето защо и въззивният съд приема, че ищцата е допринесла за увреждането си, като не е използвала осветлението в коридора, по който се е придвижвала. Последното □ е попречило да забележи останената там скара от фризер, в която се е спънала, паднала е и е счупила на две места глезенната си става. При тази небрежност, изразила се в липса на елементарна съобразителност и внимание, пренебрегване на общоизвестни житейски правила за А.Б. безопасност от страна на пострадалата, съдът приема, че ищцата е могла да предвиди, че невключвайки осветлението в тъмния коридор, по който е предприела преминаване, е възможно настъпването на траматично увреждане като процесното, но се е надявала, че такова няма да настъпи. Ето защо и това □ поведение следва да А.Б. де квалифицирано като груба небрежност, с проявата на която е допринесла за настъпването на вредите, за обезщетяването на които е предявила иска.

Съпричиняването при проявена груба небрежност също има своите степени, които в съответствие с обективното съотношение на допринасянето за трудовата злополука с оглед на всички конкретни факти и обстоятелства са критериите за намаляване на обезщетението. В този смисъл са решение № 348 от 11.10.2011 г. по гр. дело № 387/2010 г., ВКС, IV г. о. и решение № 291/2012 г. по гр. д. № 951/2011 г. IV г. о. и др. Колкото повече едно лице е допринесло за настъпване на вредата, толкова по-голямо трябва да е неговото участие в нейното обезщетяване /решение № 79 от 27.02.2012 г. по гр. д. № 673/2011 г. на IV г. о. на ВКС/.

В конкретния случай е установено, че ищцата се е спънала от оставена в коридора към съблекалнята скара от фризер, която никоя от страните не спори, че не е следвало да се намира там. Отговорността на работодателя е обективна, с оглед което и той отговаря за вредите, причинени от трудова злополука на пострадалия работник, макар поведението на друг/и негов/и работник/ци да се явява в причинна връзка с настъпване на злополуката. По мнение на състава на въззивния съд за реализирането на вредите за ищцата в по-голяма степен в случая е допринесло поведението на друго лице, оставило скарата, в която ищцата се е спънала в коридора към съблекалнята. Предвид последното, приносът на ищцата за настъпването на злополуката, изразяващ се в предприемане на преминаване в тъмен коридор без да включи електрическото осветление, съдът определя в размер на 20 пункта, с колкото следва да се намали обезщетението за неимуществени вреди, чийто справедлив размер се определи на сумата от 25 000 лева.

Предвид изложеното въззивната ж.А.Б. следва да А.Б. де преценена като частично основателна. Решението на районния съд в обжалваната част следва да се отмени за разликата над сумата от 19 458 лева, доколкото в частта, с която е уважено възражението за прихващане със сумата от 542 лева по този иск е влязло в сила. Искът по чл. 200 КТ за обезщетение за неимуществени вреди за размера над тази сума /19 458

лева/ до уважения с решението на първия съд размер от 24 458 лева следва да се отхвърли с въззивното решение.

По разноските:

С оглед изхода от спора решението на СРС следва да се ревизира и в частта за разноските, като се отмени в частта, с която в полза на ищцата е присъдена сумата над 768 лева. В полза на ответника следва да се присъди на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата от още 166,39 лева. Следва да се намалят и разноските, възложени в тежест на ответника на основание чл. 78, ал. 6 ГПК за разликата над сумата от 1000 лева.

За въззивното производство разноски се следват и на двете страни. Въззивникът претендира присъждане на държавна такса, като сумата която следва да се присъди съобразно изхода във въззивното производство е в размер на 100 лева. На основание чл. 78, ал. 3 ГПК право на разноски има и въззиваемата. Макар с отговора на жА.Б.та да е заявено искане за присъждане на такива, до приключване на устните състезания пред въззивния съд не са представени доказателства, установяващи, че страната е извършила разноски във връзка с въззивното обжалване на решението.

Мотивиран от изложеното, Софийски градски съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 20096784 от 15.04.2021 г., постановено по гр.д. № 71827/2019 г. по описа на СРС, 81 състав, в частта, с която е уважен предявеният от Д. ХР. Д., ЕГН *****, срещу „ЛФС“ ЕООД, ЕИК *****, иск с правно основание чл. 200 КТ за сумата над 19 458 лева до присъдения с решението размер от 24 458 лева /за разликата от 5000 лева/, представляваща обезщетение за претърпени от ищцата неимуществени вреди поради настъпила на 11.05.2019 г. трудова злополука, ведно със законната лихва от датата на злополуката /11.05.2019 г./ до окончателното плащане, както и в частта за разноските, с която „ЛФС“ ЕООД, е осъдено да заплати на Д. ХР. Д. сумата над 768 лева до присъдения с решението размер от 918,34 лева, както и да заплати по сметка на СРС сумата над 1000 лева до присъдения с решението размер от 1378,32 лева, като вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявения от Д. ХР. Д., ЕГН *****, срещу „ЛФС“ ЕООД, ЕИК *****, иск с правно основание чл. 200 КТ за сумата над 19 458 лева до присъдения с решението размер от 24 458 лева /за разликата от 5000 лева/, представляваща обезщетение за претърпени от ищцата неимуществени вреди поради настъпила на 11.05.2019 г. трудова злополука.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20096784 от 15.04.2021 г., постановено по гр.д. № 71827/2019 г. по описа на СРС, 81 състав, в частта, с която е уважен предявеният от Д. ХР. Д., срещу „ЛФС“ ЕООД, иск с правно основание чл. 200 КТ за сумата над 15 458 лева до сумата от 19 458 лева лева, представляваща обезщетение за претърпени от ищцата неимуществени вреди поради настъпила на 11.05.2019 г. трудова злополука, ведно със законната лихва от датата на злополуката /11.05.2019 г./ до окончателното плащане, както и в частта за разноските, с която „ЛФС“ ЕООД, е осъдено да заплати на Д. ХР. Д. сумата от **768 лева** – разноски за производството пред СРС, Д. ХР. Д. е осъдена да заплати на „ЛФС“ ЕООД сумата от **683,61 лева**, както и в частта, с която „ЛФС“ ЕООД е осъдено да заплати по сметка на СРС сумата от **1000 лева** – държавна такса и възнаграждение на вещо лице съобразно уважената част от исковете.

ОСЪЖДА Д. ХР. Д., ЕГН *****, да заплати на основание чл. 78, ал. 3 ГПК на „ЛФС“ ЕООД, ЕИК *****, сумата от още **166,39 лева** – разноски за производството пред СРС, а на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от **100 лева** – разноски за въззивното производство.

Решение № 20096784 от 15.04.2021 г., постановено по гр.д. № 71827/2019 г. по

описа на СРС, 81 състав, е влязло в сила в частите, с които: е отхвърлен искът по чл. 200 КТ за обезщетение за неимуществени вреди за разликата над сумата от 24 458 лева до сумата от 25 000 лева поради извършено прихващане с вземане на ответника в размер на 542 лева /от общо 1450 лева/; е отхвърлен искът по чл. 200 КТ за обезщетение за неимуществени вреди за разликата над сумата от 25 000 лева до пълния предявен размер от 40 000 лева като неоснователен; е отхвърлен искът по чл. 200 КТ за обезщетение за имуществени вреди в размер на сумата от 908 лева, поради извършено прихващане с вземане на ответника в размер на 908 лева /от общо 1450 лева/.

Решението е постановено при участието на трето лице помагач „ЗАД А.Б.“ АД на страната на въззивника „ЛФС“ ЕООД.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС при условията на чл. 280, ал. 1 ГПК в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____